KVINDEN OG SAMFUNDET.

»DANSK KVINDESAMFUNDS FORMAAL ER AT ARBEIDE FOR KVINDERS POLITISKE VALGRET OG VALGBARHED SAMT AT VIRKE TIL FREM-ME FOR KVINDERNES ALME-NE UDVIKLING, FOR DERES UDDANNELSE TIL SELVSTÆN-DIGT ERHVERV OG FOR AT FORBEDRE DERES STILLING I FAMILIE, SAMFUND OG STAT« UDG. AF DANSK KVINDE-SAMFUND

29. AARG. 15. NOVEMBER 1913. No. 19.

Den første — — —

»Kvinden og Samfundet« gav en Gang i Foraaret Løfte om at forestille Danmarks første Kvinde-Sogneraadsformand for Læserne. Vi søgte ogsaa paa forskellig Maade at komme i Forbindelse med hende, men Heldet svigtede os, indtil vi traf hende personlig ved det Aarsmøde, som »Landsforbundet for Kvinders Valgret« for nylig afholdt i København. Paa Dansk Kvindesamfunds Hovedkontor, med Bjørnsons, Høgsbros, Selma Lagerlöfs, Stuart Mills og Jutta Bojsen Møllers Billeder som Vidner nød vi Glæden af en meget kort Samtale med — »den første«.

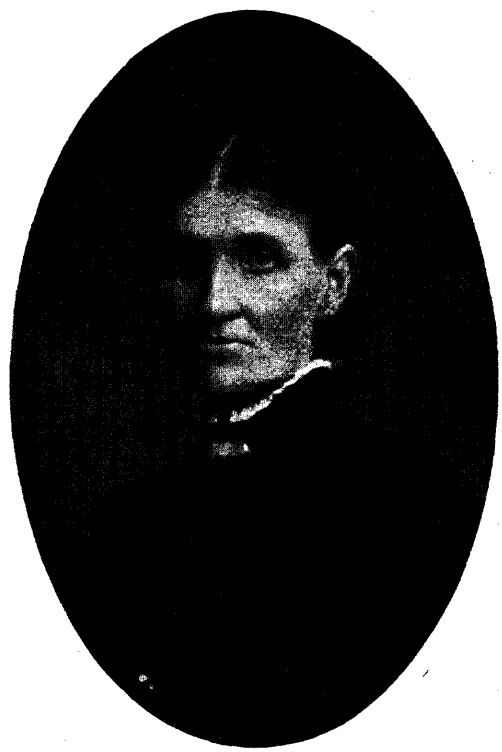

Fot. Laurberg & Gad.

Hun fortæller, at hun hedder *Lovise Nielsen* og er Gaardmandskone fra »*Elsegaarde*« ved Æbeltoft.

Det er for Æbeltoft Landsogns Kommuneraad, der bestaar af tre Medlemmer og er en Afdeling af selve Æbeltoft Kommuneraad, at hun er Formand; hendes to Kolleger er Mænd. Disse tre forhandler om de Ting, der særlig vedrører Landsognet, og holder derefter Fællesmøde med Æbeltoft Byraad, hvor endelig Bestemmelse træffes.

Lovise Nielsen, der har Mand og tre voksne Børn, smiler beskedent, da vi spørger hende, om vor Fotograf maa tage et Billede af hende til vort Blad.

»Jeg synes ellers ikke, det er noget at gøre ret megen Blæst af; det er jo dem, der har faaet mig ind i Sogneraadet, der skal have Æren. Naar jeg har tjent i fire Aar, og jeg da, som jeg haaber, kan vise mine Vælgere, at jeg har klaret mig i min Stilling som Formand, er det jo først Tiden at kro sig lidt, men jeg føler mig forpligtet til at anstrenge mig saa meget, jeg kan, og derved efter Evne støtte Kvindesagen, som jeg synes er et Retfærdighedskrav og intet andet. Maa jeg saa kun tilføje, at jeg afløste min Mand som Sogneraadsformand.«

Vi mindedes uvilkaarligt en Oplevelse fra et Vælgermøde nogle Aar tilbage, — ikke saa svært mange, men endnu før den kommunale Valgret for Kvinder var bleven rigtig »moderne« og hvor Tanken om den kun blev taget alvorlig i Dansk Kvindesamfund og lignende daværende Foreninger. En kendt Politiker talte og tegnede paa sit fynske Maal et Fremtids-Billede af Konen, der raabte ind i Stuen til Manden, at nu maatte han komme ud og »malke fær'i, for nu ska' jæ' i Souneraa'et.« Vittigheden morede aabenbart baade Taleren og Tilhørerne meget. Naa, hin vidtskuende Politiker skiftede Standpunkt, som Politikere jo nu og da gør det, og hans vittige »Fremtidsbillede« sad altsaa overfor os saa virkelighedstro og tilforladelig som noget paa denne Jord.